

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udóm brezplačno.

Vsebina: Fr. L.: Mesečna opravila. — Pater: Odmevi. — Fr. Rojina: Iz popotne torbe. (Konec.) — Fr. Rojina: Poročilo o čebelarskem shodu v Šmartnem pri Kranju dne 25. avgusta t. l. (Konec.) — A. Buković: Poročilo o odborovih sejah. — Izkaz udov. — Listnica upravníštva. — Listnica uredništva. — Voščilo.

Mesečna opravila.

(Piše Fr. L.)

G r u d e n.

Ker je zadnji mesec v letu, kakor prvi, za čebele čas počitka, zato so mesečna opravila grudna enaka prosinčevim.

Prosim torej čebelarje začetnike, da si poiščejo prvo, in ne bode škodovalo, če poiščejo tudi drugo številko tekočega letnika „Slov. Čebelarja“ in obe pazljivo prečitajo.

Le nekaj si dovoljujem pripomniti:

Zimski čas je kaj pripraven in ugoden za premišljevanje, kako hočemo prihodnje leto čebelariti.

Vsi pametni in previdni trgovci, kakor tudi napredni kmetovalci, napravijo si koncem vsakega leta bilanco, da se prepričajo, kako se jim je kaj sponesel njihov trud.

Enako koristna bila bi za vsakega čebelarja taka bilanca ali proračun, po katerem bi leto za letom z bistrim očesom mogel presojevati svoj napredek v čebelarski stroki. Saj iz tega bi razvidel, ali se nahaja na pravem potu umne čebelarije, ali pa morda po nepotrebnem iz nevednosti zapravlja svoje premoženje, katero bi lahko bolje kje drugod mogel uporabiti. Sevé,

da nimam pri tem v mislih one, ki imajo čebelarijo za sport in se ne menijo za mogočo zgubo.

Če se je pa nam, ki bi radi z uspehom, z dobičkom ali vsaj brez zgube čebelarili, to leto čebelarija slabo sponesla, moramo vendar vedeti, kje in kaj je temu vzrok. In teh utegne biti več.

Morda imamo slabo, degenerovano čebelno ljudstvo, ki se pri vsi naši skrbnosti in pazljivosti ni moglo zdatno razvijati? Roji slabiči, zalega negodna, raztresena, redka, mešana? Ali pa naši panjovi ne odgovarjajo zahtevam umne čebeloreje? Niso enake mere, slabo narejeni, stari in trhli, nerodni in premali?

Ali se pa čebelnjak nahaja na nepripravnem prostoru, na prepihu preveč v senci...? Lahko pa tudi, da smo svojih neuspehov sami krivi, ker si domišljujemo, da smo že izkušeni čebelarji, pa smo neizvedeni, neprevidni, prenašli in ne dosti praktični? Če pridemo po takem razmotrivanju do spoznanja, da smo storili, kar smo le mogli, in da je le slaba letina, zlasti jesen, bila neugodna naši čebeloreji, potem z lahko vestjo opustimo nadaljna izpraševanja in ne obupajmo!

Smešen in nespameten je čebelar začetnik, ki takoj po prvih neuspehih vrže svojo čebelorejo v kot z domnevanim prepričanjem, da ni za to poetično kmetijsko panogo in zraven odsvetuje vsakomur čebelarstva se poprijeti. Jaz sem prepričan in zato tudi brez vseh pomislov trdim, da so ravno prvi neuspehi vsakomur najimenoitnejša čebelarska šola. Zato, ker se od teh človek največ nauči. Skušnja in zopet skušnja, to je najboljša učiteljica. Teorija je lepa, ali le za tiste, ki se hočejo s čebelarstvom seznaniti, nikakor pa ne čebelariti. Potem je pa tudi gotovo, da nobeden čebelar-začetnik tekom treh let ne postane čebelarski mojster. Tudi stari, zelo skušeni čebelarji dostikrat ne vedo, kako bi si ta ali oni nejasni hipni pojav v čebelarskem gnezdu ali njega prebivavcih razložili.

Zato naj se nihče ne čudi, da tudi stari, jako praktični čebelarji zmeraj še študirajo, zlasti pozimi, teorijo, da bi isto potem po leti praktično prekusili. Če je kje domišljavost škodljiva, je gotovo najbolj pri čebeloreji. Da, mnogi imenitni čebelarji po svoji domišljavosti postanejo smešni, kakor na pr. Dzierzon proti Gerstungu. Še nihče izmed čebelarjev ni vsega vedel, ker so različne razmere in okolščine, v katerih razni čebelarji čebelarijo. Zato je pa nekaj temu, kaj drugega pa onemu bolj jasno in znano.

Zimski čas porabimo posebno za čitanje čebelarskih knjig in spisov, premišljujemo in primerjajmo dosedanje svojo čebelorejo z uspehi zvedencev, zboljšujemo, oziroma napravljajmo si potrebne panjove, satnike, orodje itd.

Dalje raztopimo staro satje in voščene odpadke, da se nam v njih molji ne redijo.

Topilnikov je dovolj, boljših in slabših. Malemu čebelarju zadostuje lonec in skleda.

V precej obsežnem železnem, znotraj emajlovanem, loncu zavremo nekaj litrov vode in v njo potopimo iz domačega platna narejeno, z voščinami napolnjeno in dobro zavezano vrečico. Med vrenjem jo s polencem dobro

mikastimo, dokler se v njej ves vosek ne raztopi, katerega potem odlijemo v skledo z nekoliko mrzle vode. To se ponavlja, dokler imamo kaj voščin.

Boljša je pa stiskalnica gosp. Jurančiča. (Glej „Slov. Čebelar“ l. 1903 stran 6), ali najnovejši veliki Deseifejevi topilnik. Zraven pripomnim, da je nespameten čebelar, ki za slepo ceno prodaja staro satje ali pa voščene odpadke. Saj po stiskalnici ali topilniku pridobljeni vosek moremo na leta dolgo shraniti, in če ni bilo v satju gnile zalege, porabiti ga pri izdelovanju umetnega satja, ki je neprecenljive vrednosti!

Mnogi veliki čebelarji ravno zimski čas porabijo za izdelovanje takega umetnega satja. Kdor bi si hotel tako stiskalnico nabaviti, mu svetujem, da naroči Rietschejevo v Biberachu na Badenskem. Lahko mu jo naroči g. Ivan Bile iz Ilirske Bistrice ali pa baron Rothschild iz Višnjegore. Naznaniti je treba notranjo mero satnikov. Navod, kako se uporablja, je navadno priložen ali si ga poišči v „Slov. Čebelarju“ I. letnik stran 59.

Med treba hraniti v kositarskih ali lesenih posodah, ker pri večjem mrazu steklene, kamene in glinaste posode pokajo. Sicer ima pa vsakdo gotovo tak prostor, ki je zračen in ne premrzel, ker med ohrani najboljše svoj okus v kamenih in steklenih posodah. Glede uporabe medu je bilo že večkrat marsikaj povedano. Le ne pozabi, da ga je treba nekaj ohraniti za spomladansko ali nujno ali spekulativno pitanje! Najboljši spomladanski pitanec je ajdov med iz satja iztisnjen, ker se v njem nahaja tudi cvetni prah. Še boljši pitanec je medeno ajdovo satje v močni leseni posodi s tolkačem razdrobljeno in potem ohranjeno v mednih posodah. Spomladi se nekoliko z mlačno vodo razredčeno poklada čebelam.

Med iz satnikov je treba iztočiti, ker v malo mesecih precej zvodeni, oziroma se resjev ali gozdni med strdi v sladkorne kepice.

Pri čitanju čebelarskih knjig in časopisov pa svetujem vsakemu, da si napravi zapisnik, v katerem si zaznamva najiminitnejše reči, mogleje, nasvete in ukaze strokovnih, skušenih čebelarjev. Kako naj si tvarino razvrsti, mu kažejo različna kazala čebelarskih knjig. Tak čebelar zmeraj napreduje!

Kdor izmed začetnikov pa ima v sosesčini čebelarskega strokovnjaka, ta naj se abonira pri njem na nekaj ur pouka vsak teden. Čebelarji so navadno postrežljivi in prijazni ljudje in se s svojo vednostjo in iznajdbami ne skrivajo tako, kot na pr. zdravniki specialisti. Tako, g. urednik! Zdaj sva „bôt“ za letos. Da sva zdrava, se srečava prihodnje leto zopet v „Čebelarju“ in če bo le mogoče, tudi na prihodnjem občnem zboru. Na svidenje!

Odmevi.

IX.

Slovenska zemlja, v tvojo sredo blago,
na hribe tvoje srce mi želi,
kder pustil družbo sem tovaršev, drago.
Levstik.

Sneži, gosti kosmiči se lovijo po zraku in tkó bel prt materi zemlji. V sobi vlada polumrak. Ob takem času najraje prihajajo spomini, v duhu se

dvigajo ljube prikazne, duša nekam praznuje in se vtaplja v stare čase. V takih trenutkih se rad zamislim v nekdanje dni in se pogovarjam v duhu z ljubimi prijatelji. Redki so taki časi, a kadar pridejo, tedaj se jih moja duša veseli in blagruje prazničen čas. Snežene zvezdice obujajo v meni spomin svetega večera, vonj kadila plava okoli mene in me zanaša v one čase, ko sem še mal deček nosil kadilnico po hiši, stara Špela pa je škropila z blagoslovljeno vodo in molila rožnivenec; in potem polnočno pritrkavanje in hoja k polnočnici po škripajočem snegu. Srce moje se zamisli na dom, slika domače zemlje stoji v vsi svoji krasoti pred mojim duhom, pred dušo mi vstajajo jasni poletni dnevi, bistra Sava šumlja mi zopet večerni pozdrav.

Kedaj podoba se odprè mi živa:
polje gorenjsko s holmi in cerkvami,
z vasmi, z mrakotnim lesjem pod gorami?

Kedaj pozdravim tebe, bistra Sava?
Ki tam, kjer mila mamica prebiva,
Tvoj tok od mosta mimo dvora plava?

Naj bodo božični odmevi posvečeni poletnim spominom. Otresel sem bil raz sebe prah mestnih ulic, hitri vlak je odhitel z menoj proti jugu. Po ovinkih sem hotel priti v domači kraj. Pri Zidanem mostu, kjer sem prvič čez leto zopet pozdravil Savo, sem jo okrenil proti hrvaški strani. Ne dolgo, in vlak se je vstavil v Rajhenburgu, kjer sem hotel obiskati trapiste in si ogledati njihovo življenje in nehanje. Po senčnih potih sem kmalu dospel vrh griča, kjer stoji grad, katerega so si trapisti izbrali za bivanje. Ogledoval sem staro zidovje, postavljeno na strmo peč in sam pri sebi ugibal, koliko stoletij neki že zidovje gleda v hriboviti svet, kar me predrami iz mojih premišljevanj rujavi menih z dolgo brado, ki je prišel okoli ogla. Pristrčno je pozdravil z roko mene, svojega črnega sobrata, in z roko mi je tudi pokazal vhod. Govoril ni nič, ker trapisti brez opatovega dovoljenja ne smejo govoriti. Vrata mi je odprl vratar, ki me je pozdravil v latinskem jeziku. Imel me je za Nemca, jaz njega za Francoza, a jeden pogled v njegov odkriti in dobrodušni obraz je izdal Slovence in kar po domače sem ga ogovoril, in pokramljala sva nekoliko, nakar je odhitel po očeta priorja, ker opata ni bilo doma. Zvonilo je ravno k večerji (bila je šesta ura) in dolga vrsta belih in rujavih menihov se je pomikala proti obednici, vsi resni in molčeči. Katere sem srečal na hodnikih, pozdravili so me molče; po stenah so bili latinski napisi, tu in tam je stala svetniška podoba, ki te je pomembno gledala. Tihota in mir sta me tako prevzela, da sem komaj opazil, da smo v sobi. Ko sem odložil, mi je ponudil prior dobrodošlico, kozarček slovitega trapistovskega likêrja. Prišel je tudi pater Ljudevit, in pogovor se je hitro razvil. Latinski, francoski in nemški glasovi so se čuli. Francoski znajo vsi menihi, Slovencev je dokaj vmes, nemško zna le malokdo.

Ker je bil večer dolg, sem si ogledal še nekoliko samostan in se poučil o raznih stvareh, katere so mi bile neznane. Po izbrani večerji, ki je pa obstojala iz samih postnih jedi, smo šli skupno k večerni molitvi, katero so vsi skupaj zapeli. Take krasne večerne molitve še nisem doživel.

Ob osmi uri so odšli drugi spat, moji drugovi so pa ostali še kake dobre pol urice pri meni. Pili smo še kozarček vina in rekli kako besedo; a občudoval sem njihovo fino zmernost. Slovenci se le preradi s pijačo zalivamo, pijemo ga radi iz majolik in velikih kozarcev; Francozi so ga le nalahkoma srebal. Ko so mi ponudili še čaja, (mimogrede omenim, da vse potrebno sami pridelujejo) smo se razšli k počitku. A spanec ni zatisnil mojih oči; okoli mene je bilo vse tiho, pod gradom je šumela Sava, v moji glavi so se pa vrstile misli jedna za drugo. Skromno in vendar tako srečno življenje menihov, ki od 2 zjutraj do 8 zvečer večidel delajo, je porajalo v mojih prsih občutke, ki niso dali, da bi zatisnil oko. Ob dveh je zapel zvonec, in odšli smo k zjutranji molitvi; na to sem šele malo zadremal, a o pol petih smo se zopet zbrali v mali, priprosti, a ukusno in snažno urejeni kapeli (cerkve nimajo). Klopi so se polnile z belimi menihi, jaz sem slonel nekoliko v ozadju. Po noči je deževalo in ravno sedaj so se bile trgale megle; skozi okno je posijalo zlato solnce in delalo čarobne lise po sobani. V tem trenutku je počasi vstopil sivobrad menih, s težko hojo je prišel do srede, kjer se je pred oltarjem priklonil.

Pot do klopi ga je vedla mimo mene. Pogledal sem ga; njegovo resno lice je bilo nagubano, a z njega je odseval žar nebeške sreče, in njegova veličastna prikazen me je presunila. V tem so zapeli menihi verz iz psalma, druga stran je odpevala; harmonij je spremljal petje, ki je bilo tako vzvišeno in nebeško, da sem se zamislil v stare čase, ko so prvi kristjani v katakombah obhajali božjo službo. Nekaj podobnega je bilo tu, in stik dveh svetov, ki vsakega človeka prevzame, je vplival sedaj na-me tako, da sem samo poslušal in napajal svojo dušo z divnimi harmonijami. Le prehitro je minulo petje in tiho, kakor sence, so se oddaljevale postave v belih haljah. Po zajutreku mi je razkazal pater Ljudevit, prijazen Nemec iz Šlezije, samostan. V borni obednici sem opazoval posodje iz ilovice in orodje iz lesa; na priprostih stolčkih brez naslonila sede menihi. V skupni spalnici si videl postelje, bornejše od postelje vsakega hlapca, trda slamnica in odeja, to je vse. Postelje so jedna od druge s stenami predeljene. Tako sva si tekom par ur ogledala vse, tudi vrt in gospodarska poslopja, potem njihovo tovarno za čokolado, v kateri mi je razkladal mlad, jako ljubeznjiv slovenski menih, vsa opravila. Peljali so me tudi v tiskarno, kjer ravno tiskajo francosko slovnico za Slovence. Le čebelnjaka si nisem mogel ogledati, ker je bil čebelarški pater na polju pri delu. Kadar je sila, posebno po letu, delajo tudi duhovni na polju. Le prehitro je prišel čas ločitve, za slovo še kozarček trapistina in s srčno zahvalo sem stisnil ljubim sobratom desnico. A prior in pater Ljudevit sta me hotela vsekakor še spremiti do voza in odvezla sta mi kovčeg in dežnik, da sem bil že v zadregi. Spotoma sta mi v dolini pokazala še elektrarno, ki goni tovarne visoko v gradu. Mašinist in njegova žena, prijazna Francoza, sta prinesla še konjaka, a vótre santé, reverende père, trčnili smo v slovo in potem me je odpeljal hitri konjič proti kranjski strani.

Pozdravljeni beli menihi na rajhenburškem griču!

Pot me je vela ob Savi mimo Krškega, kjer so topničarji imeli ravno vaje. Kmalu so se prikazali Gorjanci in tiha, mirnotekoča Krka s svojimi zelenimi bregovi. Na desno in levo so se razprostirale krasne livade in tihi brežuljki, tu in tam je stala s slamo krita kočica. A čebelnjaka nisem, žalibože, nošenega opazil. Na Dolenjskem čaka naše društvo še obilo dela.

Med takim premišljevanjem sem se bližal vedno bolj Gorjancem, voznik mi je imenoval ta in oni kraj, pred dušo so mi vstajale podobe iz Jurčičevih povesti; belo zidovje Kostanjevice me je spomnilo „Klosterskega žolnirja“, lepe Katrice in silovite smrti patra Avgušтина . . .

V Kostanjevici me je že pričakoval prijatelj Jarc, s katerim sem si ogledal Kostanjevico in njene znamenitosti. Popoldne sva se odpeljala proti Pleterjam, kjer sva si ogledala novi Kartuzijanski samostan, in čez Št. Jernej v Novomesto. Na vsem potu sem videl le dva čebelnjaka. Ker sem že v Novemestu, si ogledam še Grm. Tako sem sklenil, in s prijateljem sva se napotila proti gradu. A čebelnjak je vse kaj drugega, kakor pa uzoren ulnjak, ki naj bi mladim gospodarjem bil vzgled uzornega gospodarstva. Panji večjidel navadna kranjska koritca zelo majhne mere, nekateri so bili opremljeni z nerodnimi satniki, kakoršne je popisal Černe v svoji knjigi žalostnega spomina; v kotu je stal zapuščen in še nikdar uporabljen Dzierzonov dvojček. Žalostno čebelarstvo, še bolj žalostno zaradi tega, ker je vzgled nemarnosti na kmetijski šoli! Dokler na kmetijskih zavodih ne bo za čebelarstvo bolje poskrbljeno, se umna čebelarija ne bo širila po deželi!

Razočaranje na Grmu sem pa pozabil drugi dan, ko sva se s prijateljem peljala proti Trebnjem. V hladnem jutru sva korakala proti Mirni, kar zagledava na levi velik, krasen čebelnjak. Čebelarsko srce mi ni dalo miru, dokler nisem stal pred lepo stavbo polno nemških panjev. Čebelar se je tudi kmalu prikazal, g. Ivo Radelj, sošolec prijatelja, ki sta se tu nevede našla. Ogledali smo si uzorno urejen čebelnjak in g. Radelj je zapregel voz ter nas potegnil do Mirne, da smo še nekoliko dalje pokramljali skupaj. Čez Mirno in Trebnje naju je pot peljala v Stičino. Rojak p. Bernard je bil jako vesel, da me je zopet jedenkrat videl. Samostan je velik in starinsk, več stoletij je zidalo na njem. Krase ga prekrasni vrti; dobričina subprior, iz Alemanije doma, mi je pokazal tudi čebelnjak, ki stoji v podobi paviljona na vrtu; panji imajo takozvano berchtesgadensko mero, katero so menihi prinesli seboj iz Mehrerau ob Bodenskem jezeru. (Več o tem samostanu se bere v letošnjih Mohorjevih knjigah v „Potovanju v Kelmorajn.“) Mera je za spoznanje manjša od naše francoske mere. Le ta nepogoda se je pokazala, da je vsled vročine počila prednja skupna stena; široka špranja je zijala po dolžini čebelnjaka. To je pri paviljonih nerodno; drugače so še koj pripravn, četudi imam rajši posamezno stoječe panje.

Brzi vlak naju je odpeljal mimo Višnjegore in njenega slovečega polža proti Ljubljani in Gorenjskem. Na Kranjskem kolodvoru me je že pričakoval veliki čebelarski patriot, naš slavní urednik, s cigaretko v ustih; ves ginjen me je objel in me hotel celo poljubiti, kar sem hvaležno odklonil, češ, da

mi je poljub nežnih ustic vsekako ljubši,*) kakor pa da bi me ščegetale njegove brke. Na to še le mi je omenil, da me zunaj čakajo sestrice in pobratimi z iskrim kljusetom. Komaj sem se doma nekoliko pomenil z ljubo mamico, že me je urednik priganjal, in krenila sva jo proti šoli, ogledat si novo postavljen čebelnjak, okoli katerega je urednik naš hodil kakor petelin na gnoju, ali bolje, da ne bo užaljen, kakor pav. Spremil me je nato zopet ad lares et penates, k domačim hišnim bogovom (le plemenito dušo našega dekana sva spotjo obiskala). V krogu prijateljev se je kmalu razvil živahen pomenek; srce, tako dolgo med tujci, je govorilo k zvestim prijateljem in ni trajalo dolgo, da se je razlila po vzduhu prisrčna melodija prelepe domače pesmi. Urednik je intoniral:

Sem v Šiško v vas hodil,
sem gladil steze.

— — — — —

S krepkim glasom je povzel melodijo, drugi so potegnili za njim, le jaz sem bolj tiho brenčal vmes, to pa radi tega, ker ima moj posluš veliko nagnenje do samostojnega postopanja v melodiji, in tovariši so mi že večkrat očitali, da preveč razvita samostojnost mojega glasu splošnemu vtisu pesni ni ravno v prid. — Pozna ura je že bila, ko smo se ločili.

Prišli so dnevi polni blaženosti; Sava me je zopet sprejela v svoje hladno naročje; pobratim in jaz sva preiskovala njene tajne globine, urednik pa, se je mraza tresel na bregu, ker je bil navajen vročih šiškarških žabjih mlak. Zato je raje stražil na bregu svoje tri plemenjake, ker tudi prijatelj Jarc se je večkrat prikazal na Gorenjščem, in je poleg tega razreševal vozle evropske politike; ustaši v Makedoniji so mu delali tako preglavico, da mu je večkrat cigaretko ugasnila. Da bi se nekoliko odpočil, je projektiral veliko peko krompirja v Šmarjetni gori. Žlahtni sadež je preskrbel on sam iz svojega vrta, pobratim in jaz sva prinesla vina, katerega sem jaz skril v kutin žep, ki je zato posebno pripraven; gospica Slava in njena sestra gospa Josipina sta bili pa za sol odgovorni. Znosili smo kmalu toliko dračja, da je ogenj veselo plapolal; modrikast dim se je vil naravnost proti vrhu. Po dolgem brskanju in obračanju je izpregovoril urednik odločilno besedo, da se „žeganje“ lahko prične. Pojedino nam je zabelil z groznolepo storijo o rokovnjaču Dimežu. Med pripovedanjem sem ga nehote primerjal s starimi grškimi pevci, ki so s prepevanjem junaških pesni sladili slavnim junakom obed; pobratim je pa našel veliko sličnosti med njim in jugoslovanskim goslarjem.

Med tem je počasi nastajal mrak. Zvezda večernica se je zasvetila na obzorju; za njo se je pripeljal Veliki voz na nebo; zvezde rimske ceste so migljale nebroj luček. Pri sv. Martinu se je oglasil večerni zvon; v kočah bližnje vasi se je tu in tam zabliskala luč; nastopil je tih, brezglasen večer; čuti je bilo le oddaljen lajež hišnega čuvaja. Družba je utihnila in uživala čar krasnega večera. Tiho smo se odpravili proti domu, boječ se rušiti svetost poletne noči...

*) To pa to! — Op. ured.

V duhu mi vstaja še marsikak dogodljaj preteklih dni. Omenim naj še čarovnika, ki me je sprva prav grdo izpod čela pogledal, češ, čemu si me iz moje jazbine potegnil na beli dan in razstavil moj „kontrofé“ pred vsem čebelarškim svetom. Kmalu sem ga potolažil in povabil je lepega dne, ko je ravno pričejala ajda cvesti, urednika in mene, da bi šli na Britof, čebelarja Grenkeva obiskat. Spotoma so mu rojile čudne misli po glavi; zahteval je namreč od naju, da bi ajdo duhala, a kakor sem svoj drzno v svet moleči okrasek obraza nategoval, ajde le nisem mogel zaduhati, duhanja je bilo tudi konec, ker smo se bližali Britofu. Stric Grenkev je ravno snope nakladal, zato smo ga samo pozdravili in se podali k čebelnjaku, kjer smo si ogledali množino panjev. Čarovnika se je polastila moralnost, in zabavljal je čez nekatere „pohujšljive“ končnice; jaz sem jih branil in trdil, da so le izraz vesele in kratkočasne narodove duše. Šele kislo mleko, s katerim nama je čedna deklica postregla, je pretrgala nit njegovih brumnih premišljevanj; razlagal mi je z veliko učenostjo pomen kislega mleka, katero jedino zamore današnjemu slabotnemu rodu zopet pomagati na noge. Nehvaležni urednik pa, kateremu je bila pridiga v prvi vrsti namenjena, jo je kar pobrisal z izgovorom, da mora še nekega prijatelja obiskati. Obiskal ga je tako temeljito, da ga čarovnik in jaz tisti večer nisva več videla...

Naj končam. Razlika opazovanja poleti, posebno pa čebelarški shod sta me privedla do naslednjih nasvetov, katere naj smatra bodoči čebelarški občni zbor kot samostalne predloge: Čebelarško društvo predlaga deželnemu zboru in posredno kmetijski družbi, da se na deželni kmetijski šoli na Grmu osnuje uzorno čebelarstvo, katero naj se uči v popolnem teoretičnem in praktičnem obsegu. Zastopani naj bodo v čebelnjaku vsi panji, kateri so na Slovenskem v rabi. Če le mogoče, naj se nastavi na šoli strokovno povsem izobražen čebelarški mojster. Istotako naj se na bodoči gorenjski kmetijski šoli tudi čebelarstvu odkaže časten prostor, ki ga ta panoga kmetijstva zasluži.

Vrhutega naj čebelarško društvo osnuje tečaje in čebelarški pouk ob nedeljah, ki se naj vrši na različnih krajih. V to svrho naj čebelarško društvo gmotno pdpira naše čebelarske mojstre, da zamorejo po vsi deželi predavati. Program čebelarske nedeljske šole, dan in kraj shoda se naznani mesec prej v društvenem glasilu. Predava se lahko na jednom kraju več nedelj zapored.*)

P.

Iz popotne torbe.

(Fr. Rojina.)

(Konec.)

O mraku sta nas spremili na postajo obe godbi in razven bolnikov menda prav vse, „kar leze ino gre.“ Lepo je bilo slovo od Temes-Gyarmatha! Zvečer je bil v Temešvaru zadnji skupni sestanek vseh udeležnikov, ali pravzaprav prijateljski razstanek, kajti drugo jutro smo se razkropili na vse

*) Ce mi ne bi bilo mogoče osebno udeležiti se čebelarskega občnega zbora, utemeljeval bo predlog v mojem imenu prijatelj prof. A. Jarc.

strani; večina se je podala proti jugu, jaz pa, ker sem si bil tamdoli že spotoma ogledal vse zanimivosti, sem odjadrал proti Budimpešti.

Na ondotnem kolodvoru čakal me je — kakor je bilo pismeno dogovorjeno — moj prijatelj izza deških let. Bila sva tri leta součenca na Cojzovem grabnu v Ljubljani, in četudi je bil rojen Oger in začetkoma ni znal naše govorice, postala sva najboljša pajdaša, kajti mikalo ga je isto, kar mene. Zato je zahajal ob vsakem prostem času k meni v Šiško, in bila nama je mladost lepa, kot ne more biti lepša samim kraljevskim otrokom. Mar smejo ti ptiče, ribe in rake loviti, se po mlačnih lužah med žabami valjati ali se pozimi s sanmi ali po ledu dričkat kolikor jim srce poželi? Menim da ne, a midva sva imela še brezštevilno drugih zabav, pri katerih mi je bil vedno tovariš. Da, zvest mi je bil, moj prijatelj Fridaž! Celo kadar sem gnal našo edino kravico past v Mustec, v samotni kotiček Debelega briba, me ni zapustil, zato sva si tudi po bratovsko delila krompir, ki sva ga po vseh pastirskih pravilih spekla. Če nama je med krompirjevo peko izginila krava — pravzaprav kravica, ker je bila majhna, prav kakor se šika za tako cimprmansko bajto kot je bila naša — sva jo vedla iti kam iskat, ker kakor je bila majhna, je bila vrhutega, da je zelo rada bezljala, zelo prebrisana, in šla skozi gozd skoraj četrto ure daleč v deteljo. Oh, kako naju je nekoč ranjki Špeličnik zato napodil, a kaj, ko sva bila urna, kot taisti čas nihče v celi vasi, mož pa že tako star in naduho je imel. Kako rad sem imel svojega prijatelja, zavedel sem se šele takrat, ko se je vrnil v svojo domovino. Ob slovesu se mi je prvič porosilo oko resnične žalosti. Nad 25 let sva si potem dopisovala, sicer ne tako pogosto, kot si dopisuje vprvič zaljubljen par, pač pa za novo leto ali za god, kakor je sploh navada med prijatelji, ki so morebiti za vedno ločeni.

Spoznala sva se takoj, ko sem izstopil, ali bolj prav rečeno, spoznali sta se najini duši, ker to je res, da pravim prijateljem gleda duša iz oči; po obrazu bi ne bilo mogoče se tako brž spoznati, ker sva postala v četrto stoletju, kar se nisva videla, oba bradata dedca. Še zdaj zamrgoli po meni, če se spomnim tega presrečnega svidenja.

„Eh, kaj nas briga tvoj prijatelj!“ — pravite? Prav imate, vas res ne, a predno sem pričel pisati spominke iz popotne torbe, pisal sem bil temu prijatelju pismo, in za pismom so mi ušle misli. Zato prosim oprostite, saj sami veste, kaj vam je pravi prijatelj; človek bi kramljal vedno ž njim ali pa o njem, ko bi ne imel drugih dolžnosti. Dolžnost moja pa je, vas pozabavati nekoliko s tem, kar je vam najbolj pri srcu, in to je seveda čebelarstvo. Zato ne bom opisaval izredno razkošne lepote ogrskega glavnega mesta, ampak predno zaprem za letos popotno torbo, posežem vanjo še po spomine iz državne čebelarske šole v Gödöllö pri Budimpešti, in videli boste razloček med tem, kaj se stori za čebelarstvo tostran in kaj onostran Litve.

Gödöllö je diven kraj, tako lep, da se hodi sam naš cesar poleti večkrat tja oddihat od pretežavnih vladarskih poslov, in ranjki cesarici je bil tihoten cesarski grad v Gödöllö ljubši kot hrupni Dunaj. V zatišju ne baš visokega, zvečine z akacijami zaraščenega griča je ograjenega 62 oralov sveta, ki je

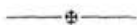
spremenjen deloma v vrt in park, deloma v polje. Blizo stotisoč kron je dala država samo za svet, in dasiravno imajo čebele na bližnjih travnikih, polju in gozdu, posebno v cesarskih parkih, vrtovih in lipovih ter kostanjevih drevoredih skozi vso čebelarstvo sezono paše v izobilju, vendar se pridelujejo na nič manj kot 40 oralih samo izključno najbolj medeče rastline, kojih seme se vsako leto brezplačno razdeli med ogrske čebelarje.

Tri glavna poslopja so zidana v švicarskem slogu; v njih se nahajajo stanovanja za dva učitelja in več čebelarskih mojstrov ter za gojence; porazdelene so pa še po njih razne delavnice, dve učni sobi, obednica, čebelarski muzej, klet za medena vina, klet za med, kuhinja za vosek in za napravljanje umetnih medsten, shrambe za najrazličnejše čebelarsko orodje — ali na kratko rečeno: to je čebelarski zavod, kakršnega nima razven Rusije, ves svet. Vsem tem napravam so primerni tudi čebelnjaki. Postavljeni so zdaj na vsem posestvu štirje veliki čebelnjaki z dvostranskim naletom, več različnih paviljonov in toliko posameznih stojakov raznih sistemov, da mi ni bilo mogoče vseh sešteti. Do zdaj je obljudenih 360 panjev, pripravljenih je pa še kakih 600, katere nameravajo napolniti iz svojih plemenjakov; polagoma mislijo razširiti število panjev celo na dva tisoč.

Glavni namen zavoda pa je vzgojiti večše čebelarje. Če sem prav zapomnil, imajo zdaj 18 gojencev, med 16 do 20 leti. Čebelarsko šolo jim je obiskovati po dve leti; pouk, stanovanje in hrano dobivajo brezplačno. Vsako leto pa se vršita še dva tečaja po 2 meseca, oziroma 14 dni za duhovnike, učitelje in dr., ki dobivajo pouk, stanovanje in hrano tudi brezplačno. Poleg tega razdeli ogrsko poljedelsko ministrstvo revnejšim čebelarjem še nebroj praznih in polnih panjev in raznega čebelarskega orodja; čebelarski učitelji, na čelu jim državni čebelarski nadzornik, pa romajo kot apostoli iz kraja v kraj, učeč kako se pravilno in s pridom čebelari. Ali se je potem čuditi, če so imeli Ogri že predlansko leto 559.636 panjev čebel ter so samo za prodaj pridelali 3,052.500 kg medu in 184.026 kg voska, v vrednosti nad 3 milijone kron? Te številke pa se morajo pri taki državni skrbi za čebelarstvo še veliko povišati. Ah, daj nam ljubi Bog tudi v Avstriji in posebej še na Kranjskem v prihodnje kaj več tako prosvitlenih mož, ki bodo imeli tudi za naše čebelarstvo kaj srca in prave volje mu pomagati do boljše bodočnosti!

Iz Gödölö sem se vrnil v Budimpešto, kjer sem preživel s svojim prijateljem še par lepih dni, potem pa se odpeljal nekega večera proti domu. Med vožnjo sem sladko zaspal — seveda zopet v drugem razredu, a zdaj mi je vest že brez očitavanja privoščila to udobnost, č ravno vedoč, da sem imel pravico zopet se le v III. razredu peljati — in malo pred Zagrebom me zbudi sprevodnik, da pogleda voznico. Ta mož je bil uljuden, da me ni v spanju prej nadlegoval zanjo, pa tudi prebrisan je bil, ker je na prvi pogled na legitimacijo in listek spoznal mojo „zmoto“. (?) „Oho“ — reče — „ta listek tako govori ino pravi, da bi se imeli voziti v III. razredu.“ „Tako?“ — se odrežem začudeno — „Vi se sigurno motite, gospod!“ „Ne,

ne, jaz ne, zmota je na Vaši strani, mólim!“ „Ni mogoče! — se branim na videz ves osupnen — „saj sem se vendar do zdaj vedno v II. razredu vozil.“ „Kako je bilo drugje, ni meni mar, a to kar trdim jaz, je istina. Sicer pa krivda te zmote ne zadene Vas, in ker je prostora več kot dovolj, se taka zmota lahko brez škode pregleda.“ Za to krščansko ravnanje z menoj sem mu dal mal delež iz svojega zaklada iz Ada Kaleh in še dobre pol buteljke pristnega tokajca, ki ga mi je dala prijateljeva ženica v Budimpešti za na pot. Hvaležna sva bila drug drugemu. Kar je bilo še časa do Zagreba, mi je pripovedoval o zagrebških izgredih, ki so ravno par dni prej izbuknili. Sklenil sem ostati v Zagrebu, nadejajoč se gledati, kako se pravzaprav vrši tak punt. Pa takrat, ko sem jaz došel v Zagreb, je bil že razglašen „preki sud“, in pustili nam niso nikakih puntov več delati, zato sem se vrnil domov, da bi me zagrebški policaji ne „zamehurili“.

Poročilo o čebelarskem shodu

v Šmartnem pri Kranju, dne 25. avgusta t. l.

(Fr. Rojina.)

(Konec.)

Po obedu smo se vrnili na šolski vrt k čebelnjaku, odtod pa šli skupno pokropit „Rôpovega očeta“, ki je ležal ravno taisti dan na mrtvaškem odru. Ob polutreh smo bili zopet zbrani v šoli. Gospod Ivan Lampe je imel že razstavljen svoj čebelarski muzej, potem pa nam v daljšem predavanju naskikal svoje obilne izkušnje v čebelarstvu. S ponosom je poudarjal, da je bil njegov čebelarski učitelj sloveči Amerikanec Frank Benton, ki je čebelaril na svojem znanstvenem popotovanju že na Libanonu, v Tibetu in bogve kje še povsod. Na potovanju po Evropi ustavil se je tudi na Kranjskem ter čebelaril na Hujah pri Kranju, v bližnji sosesčini predavatelja. Še zdaj čebelari gospod Lampe v enakih in deloma še v istih panjih, kot je čebelaril Benton. Pokazal nam je nov panj take vrste in je nazorno razlagal kako čebelari v njem, kako praktično napaja in krmi, dela roje, razširja plodišče, navezuje nastavke, vzimuje itd. Na sprednjo končnico tega panja smo se udeleženci shoda po predavanjih podpisali, in zdaj trdi gosp. Lampe, da ga ne dá za toliko goldinarjev, kolikor ima podpisov; pravi, da mu je v ljub spomin na prvi shod te vrste na Kranjskem. Razna orodja, katera rabi pri svojem čebelarstvu, je deloma sam izumil, deloma popolnil; vsa zbirka pa, ki nam jo je pokazal in raztolmačil porabo posameznih predmetov, nas je prepričala, da je gospod „Muhič“ — tako se je prej v „Čebelarju“ podpisaval — izmed najbolj praktičnih in premišljenih kranjskih čebelarjev. Kot lekarnik nam je še razlagal o ponarejanju voska, invertiranju sladkorja, o sirupih, kako napravlja fleče vrvice za kajenje čebel in še veliko družega, česar na tem tesnem prostoru ne morem omenjati. Imel je sabo kar malo lekarno — ta patrov „čarovnik“. Upajmo, da se oglasi prihodnje leto kaj večkrat v „Čebelarju“, ker vé mnogo, česar mi ne.

Za gospodom Lampetom pride na vrsto jako zanimiva debata med gosp. Črnagojem in Žnideršičem. V zadnjem poročilu o dopoldanskih predavanjih sem v zmoti, da je predaval gosp. Žnideršič popoldne, izpustil njegov govor, v katerem nam je opisaval važnost vzgojevanja plemenskih matic. Stavil nam je v izgled napredne Švicarje, kako ravna jo ti, in kako je ravnati nam, da popolnimo svoje domače pleme, kateremu ga na svetu ne bo para, če storimo to, kar smo napram naši sloveči čebeli storiti dolžni. Seveda ni povedal tega v par besedah, kakor poročam jaz, temveč nas je temeljito, kakor on zna, prepričal o veliki važnosti le dobrega plemenskega materijala. Prešel je potem na panje ter stavil za vzor panja, v kakršnem se more čebelno ljudstvo do največje popolnosti razviti, nemški panj. Bil je mnenja, naj se poprimemo le tega panja; koder se vozijo čebele v pašo, naj se napravljajo panji z ležečimi satniki te mere, kakršen pani nam je tudi pokazal. Ker je bil gospod Črnagoj tudi za francoski panj, sta prišla nekoliko v navskrižje. To debato, katere so se udeležili še drugi čebelarji, in kateri so sledili z velikim zanimanjem vsi navzoči, sta izvojevala popoldne. Mnenja obeh bomo brali v prihodnjem letniku, kjer bodeta oba odgovarjala na vprašanje, oziroma prošnjo na strani 167 letošnjega letnika.

Naposled smo občudovali razne slike, katere nam je kazal g. profesor Jarc s projekcijskim aparatom. V popolnoma zatemnjeni sobi smo videli na veliki beli ploskvi povečano razne organe čebele, matice in trota, razvitje čebele itd. Saj ne morem naštet, kaj vse smo videli, omenim naj le še, da nam je pokazal gospod profesor tudi Gerstungovo podobo v naravni velikosti, in pri tem prizoru smo zaklicali „Živel Gerstung! Slava mu!“ — kakor zasluži ta veliki mož. Zbirka podob se je zaključila s petorico opikanih čebelarjev, ki so povzročili prisrčen smeh.

Gospod Črnagoj je zaključil shod ob 6. uri zvečer, toplo zahvaleč vse predavatelje. Na to nas je povabil gospod Žnideršič na jednak shod prihodnje leto v Ilirsko Bistrico, gospod Lampe pa je spregovoril ginjene besede v slovo umrlemu „Rôpovemu očetu“.

Dodatno naj bodo priobčena tudi imena udeležnikov po istem redu, kakor so se vpisali v spominsko polo: Ivanc, Kranj; Kovačič, Stražišče; Kavčič, Ljubljana; Marinšek, Strahinj; Ažman, Breznica; Herle, Solčava; Završnik. Duplje; Luznar, Primskovo; Babnik, Ljubljana; Požlep, Ljubljana; Trink, Ljubljana; Babnik ml., Zg. Šiška; Likozar, Preserje; Praprotnik, Lokev; Bučar, Ljubljana; Umnik, Šenčur pri Kranju; Mrcina, Kašelj; Zajec, Veliki Gaber; Jerše, Št. Vid pri Zatičini; Spintre, Kopar; Schrey, Jesenice; Sodja, Dobrava; Bajželj, Stražišče; Babnik, Fužine; Koschier, Kamnik; Prešern, Zabreznica; Razboršek, Šmartno pri Kranju; Paulus, Šmartno pri Kranju; Galè, Ljubljana; Balantič, Hraše; Žnideršič, Ilirska Bistrica; Teran, Ljubljana; Antonija Pršina, Šenčur pri Kranju; Vodopivec, Kamnje; Hlebčar, Trboje; Furlanič, Plavše; Črnagoj, Barje; Drašček, Ljubljana; Strgar, Bitinje pri Boh. Bistrici; Jarc, Ljubljana; Makarovič, Jelšane v Istri; Krek, Trboje; Pintar, Primskovo; Sajovic, Tacenj; Wester, Ljubljana; Šmid, Gaštej; Lampe, Kranj; Eržen, Bitnje; Pavlek Šmid, Gaštej; Rooss, Kranj; Šavnik, Kranj;

Milica Praprotnik, Šenčur pri Kranju; Pavla Rojina in Frančišek Rojina, Šmartno pri Kranju.

Nekaj gospodov je že prej odšlo in se niso podpisali. Slika udeležnikov pa, ki jo priobčujemo, ni povsem razločna, ker je premajhna; kdor jo pa

želi imeti povečano in na trdem kartonu za v okvir, naj mi to naznani, in če nas bo dovolj, jo bomo dobili za majhne krajcarje, morebiti za krono; bila bi pa prav lep spomin na lepo uspeli čebelarški shod v Šmartnem pri Kranju.

Poročilo o odborovih sejah.

VII. seja, 21. junija 1903. l.

Navzoči: predsednik gosp. Fr. Črnagoj, odborniki gg.: Babnik, Bučar, Bukovič.

Kot prva točka na dnevnem redu so bila pravila „Državne zveze samostojnih deželnih čebelarskih društev avstrijskih“, ki so bila našemu društvu v pretres in odobrenje vposlana.

Ta zveza se je osnovala za časa čebelarske razstave na Dunaju, na letošnjo velikonočno nedeljo in obsega nastopna društva:

1. Nemško centralno čebelarsko društvo za Češko	6600 članov.
2. Češko čebelarsko društvo	5000 "
3. Tirolsko " "	2700 "
4. Moravsko " "	2300 "
5. Zgornje avstrijsko čebelarsko društvo . . .	2300 "
6. Gališko čebelarsko društvo	2000 "
7. Zgornje štajersko čebelarsko društvo . . .	1500 "

Odnos . . 22400 članov.

	Prenos . . .	22400 članov
8. Šlezijško čebelarско društvo	600	„
9. Vorarlberško čebelarско društvo	500	„
10. Slovensko čebelarско društvo	400	„
skupaj . . .		23900 članov.

Glavna naloga tega društva je, zastopati skupne interese avstrijskih čebelarskih društev v prvi vrsti seveda to, da skuša čebelarskim društvom izposlovati večje državne subvencije, nego so se podeljevale doslej.

Doposлана pravila je odbor po temeljitem in vsestranskem pretresovanju soglasno odobril.

Predsednik prečita nato dopis iz Istre, v katerem se društvu naznanja, da imajo primorski čebelarji namen ustanoviti svoje društvo, ki naj bi pa bilo le podružnica „Slovenskega čebelarskega društva“ in bi imelo „Slovenskega Čebelarja“ za društveno glasilo. V dopisu se tudi omenja, da je dunajsko centralno društvo že skušalo priklopiti čebelarje v Istri svojemu društvu z nemškim glasilom.

Po daljši debati se je sklenilo na dopis primerno odgovoriti.

Nato je stavil društveni predsednik samostojen predlog glede dveh čebelarskih shodov, katerih eden naj bi bil v Šmartnem pri Kranju, drugi pa v Ilirski Bistrici.

Ta predlog se je sprejel, in se je seja nato zaključila.

VIII. seja, 20. decembra 1903. I.

Navzoči: predsednik g. Črnagoj, odborniki gg.: Rojina, Žnideršič, Babnik, Bučar, Buković.

Predsednik otvori sejo ter preide na dnevni red, katerega prva in glavna točka je bila posvetovanje o preosnovi društva in premembi pravil. Dosedanja izkušnja je namreč zadostno pokazala, da ni pričakovati, da bi se društvo v sedanji obliki uspešno razvijati moglo.

Predsednik Črnagoj stavi predlog, da se „Slov. čebelarско društvo“ preosnuje na ta način, da se ustanovi za Kranjsko samostojno društvo, Štajercem, Korošcem in Primorcem pa se prepusti na prosto voljo, da ustanove samostojna deželna društva, kojih glasilo naj bi bil „Slov. Čebelar“ ali pa, da pristopijo neposredno kot člani h „Kranjskemu čebelarskemu društvu.“

Ta predlog utemeljuje sledeče: „Slov. čebelarско društvo“, ki obsega sedaj razven kranjskih še štajerske, koroške in primorske čebelarje, dobiva podporo le od kranjskega deželnega odbora in potem c. kr. kranjske kmetijske družbe ono podporo, ki pripada od c. kr. poljedelskega ministrstva za Kranjsko čebelarstvo. Štajerski, koroški in primorski slovenski čebelarji ne dobivajo vsled sedanje organizacije od svojih deželnih odborov in kmetijskih družb nikakih podpor, dobivali pa jih bodo, če si ustanove svoja samostojna čebelarska društva. Ta deželna čebelarska društva naj tvorijo potem zvezo, s skupnim glasilom „Čebelar“. Povzdignilo se bo na ta način gmotno stanje vseh slovenskih čebelarskih društev, ker bodo dobivala namesto od ene same strani podporo eventuelno od štirih.

K temu predlogu pripomni urednik, da naj se takoj pozove znane koroške in primorske čebelarje, naj nemudoma prično delati na to, da se ustanove na Koroškem in Primorskem samostojna deželna društva. Spodnještajerski čebelarji, na čelu jim g. Jurančič, izvolili so že osnovalni odbor ter ustanove društvo takoj, ko se jim potrdi pravila.

Odbornik Žnideršič opozori odbor na to, da težkó, da bi ustanovili Korošci in Primorci samostojna društva, ker se ni nadejati zadostnega števila članov.

Jasno je tudi to, da ne bodo Primorci in Korošci, ako ne ustanove samostojnih društev, deležni tistih dobrot (potovalni učitelji, poučni shodi, razna posredovanja pri prodaji in nakupu) našega kranjskega društva, kot Kranjci, nvidi pa tudi to, da bi bilo samostojno društvo za Kranjsko eminentne važnosti in velike koristi za čebelarje iz Kranjske.

Predsednik odgovori na izvajanja predgovornika izjavljajoč, da dokler ni naše društvo na tako trdni podlagi, da bi moglo podajati dobrote, ki jih navaja g. Žnideršič, vsaj doma, ni niti misliti na to, da bi se iste delile tudi čebelarjem v sosednih kronovinah.

Isti stavi tudi predlog, da se pravila našega društva v smislu nameravane preosnove preenarede in spravijo na prihodnji občni zbor, ki naj se vrši zopet na pepelnično sredo l. 1904. Ponudi se, da bo vse potrebno ukrenil ter nova pravila pri prihodnji odborovi seji v pretresovanje predložil.

Predlogi predsednika Črnagoja in urednika se stavijo na glasovanje in se sprejmejo z večino glasov.

Odbornik Žnideršič predlaga, da naj odbor in „Slov. Čebelar“ delnjeta na to, da začno kranjski čebelarji s pripravo za ustanavljanje podružnic takoj, ker ni nikakega dvoma, da bi pravila ne bila potrjena, in na potrjenje sploh čakati treba ni, kajti formelnost pravil je postranska stvar.

Urednik prebere nato dopisnico Otona Riedl-a, potovalnega učitelja čebeloreje na Zgornjem Štajerskem, ki vprašuje po kaki ceni bi bilo pripravljeno naše društvo oddajati „Slov. Čebelarja“ zvezi deželnih čebelarskih društev na Štajerskem, za one slovenske čebelarje, ki ne umejo nemščine.

Sklene se, da se dopisnica odstopi osnovalnemu odboru za Spodnje Štajersko, oziroma gospodu Jurančič-u, ki naj izrazi svoje mnenje, bode li spodnještajersko čebelarsko društvo zadovoljno s tem, da bi mu segali Nemci v področje?

Nadalje poroča predsednik o lepem uspehu, ki ga je dosegla državna zveza avstrijskih samostojnih deželnih čebelarskih društev v Pragi na polju zavarovanja čebelarije.

Proti odškodnini 30 vin. zavaruje imenovana zveza vsakega člana te zveze — in to so vsi naši društveniki — proti požaru, tatvini in odgovornosti čebelarja za škodo, povzročeno po čebelah i. s. pri požaru in tatvini za polno vrednost njegove čebelarije, najsibodi še tako obširna. Natančnejše informacije bo priobčil „Čebelar“ v eni prvih številčk prihodnjega leta.

Društvenemu tajniku se naroči, da se pogaja s tvrdko B. Rietsche zaradi 20 % popusta našim društvenikom pri naročavanju stiskalnic, društve-

nemu blagajniku pa, da preskrbi potrebne pisarniške knjige za predsednika in tajnika.

Odbornik Žnideršič predlaga, da se pri vsaki seji prebere zapisnik prejšnje seje.

Nato se je posvetoval odbor, kako bi se moglo brezvestnemu in kvarnemu početju nekega tukajšnjega medarja pri jesenskem „trganju“ čebel v okom priti.

Ko so se dala v tej zadevi nekemu odborniku potrebna navodila, je predsednik zaključil sejo.

A. Buković, tajnik.

Izkaz udov.

Nadaljevanje: Leban Ivan, Črnice; Ljudska šola, Kebelj; Lovše Anton, Močile; Moizer Valentin, Slivnica; Oman Andrej, gostilničar, Vevče; Petovar Filip, posestnik, Iljašovci; Pičko Florijan, Suha; Zidarič Anton, župnik, Salvore.

Listnica upravnništva.

Današnji številki so priložene poštna nakaznice, katerih naj se cenjeni udje čim preje poslužijo, da se ohrani red v razpošiljanju društvenega lista. I. N. Babnik.

Listnica uredništva.

Gospod I. Č. v D. pri J.: Prosim Vas prav uljudno, bodite tako dobri, da prihodnjič, kadar bodete zopet za kak svet vprašali, pismo vsaj frankirate, če že ne priložite znamke za odgovor. »Fure« v tiskarno in razne poštnine ravno absorbirajo one kebre, ki jih dobim za »Čebelarja«, da bi pa povrh moral še kazni za nefrankovana pisma plačevati, kar se dokajkrat naleti, to je poleg dela in skrbi pri uredništvu — ođveč! — Tudi sem se čudil, če sem moral, kadar se mi je kako posojeno društveno orodje vrnilo, poštnino ali vozarino jaz plačati. Čebelarji se imamo sicer radi kod bratje, a naše mošnjice vendar niso sestre! — Za današnjo številko je preostalo osem tiskanih strani, zato naj cenjeni dopisovalci oproste, če smo morali marsikaj odložiti za prihodnje leto, ki naj bo vsem, kar nas je čebelarskih »patrijotov« — kakor pravi gospod pater — povsem srečno in veselo! Na zdar!

V o š č i l o.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem cenjenim gospodom sotrudnikom „Čebelarja“ in vsem udom našega društva:

Uredništvo.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.